

Fredrik Tydén
Weird Tales, 2022

“Forward I reach for the vision of grace.” -- Lovecraft

Ship called *Squid*

af Mark von Schlegell

Karsden var kravlet ud i den allerbagerste del af rumskibet. Kort efter kom Gipfel. De nikkede og blev i tavsheden, pustede i deres lungebeskyttere. Det her var Karsdens yndlingssted. Når man kiggede ud på alt det kasserede timespace herfra, kunne man forestille sig den spinkelt trekantede spids i den anden ende af det langnæsede skib. Ensformigheden ved relationen, at komme herud til den diametrale modsætning af intensitet, beviste det. Ifølge hovedprincipperne kunne man ikke være hverken tættere på eller længere væk fra blæksprutten. Den muterede kæmpeblæksprutte var immun i sin boble, selv overfor bivirkningerne ved manglen på tyngdekraft, og den forblev – så vidt de fleste vidste – tilfreds. Den havde ikke kommunikeret i over en generation. Forskansen i sit turkise hylster, grønpletet og med oxygenatorer, var den fri til at bevæge sig sært gennem skibets første tomme, huleagtige kammer. Skroget var vokset i overensstemmelse med de seneste gennembrud indenfor biokonstruktion og muliggjorde fuld transparens i skibets forreste del. Blæksprutten svømmede i det åbne rum – helt fri til at bøje sin stive krop, folde sine ti korte, tykke, tentakler ud, åbne sit gab, de glimtende farver i dens skind mod frosne oldtidsstjerner.

Og nu, for første gang i 55 år, befandt Blæksprutten sig igen tæt på den ligeså bobleindhyllede Jord. Den nye kurs tillod en hurtig, to-timers passage. I henhold til tidligt etablerede retningslinjer var det ikke tilladt at studere Jorden eller monitorere dens situationer "efter at have forladt atmosfæren". Men en enstemmig beslutning i rådet havde tilladt et tilsyn, der kunne påbegyndes og afsluttes indenfor rammerne af en kort passage i atmosfærens øvre regioner.

Det var Karsden, der havde stillet sig frem for en uge siden – som det var ethvert medlem af besætningens ret – for at foreslå denne afvigelse i Blækspruttens standardkurs, direkte ind i atmosfæren. Karsdens mod havde overrasket alle. Hvorfra kom pludselig denne indsigelse mod blækspruttens autonomi? Karsden var den første til at indrømme, at alle ombord helt afgjort havde blækspruttens forudseenhed og indblanding at takke for deres fortsatte eksistens. Og blind overholdelse af dens principper havde tjent dem alle vel siden da. Men der havde ikke været et eneste tilfælde af interesse fra blæksprutten i menneskebesætningen i mere end femten år. Og tilfældene før det kunne meget vel være indbildte. Karsden nævnte egentlig ikke noget af direkte kæattersk karakter, han gik ikke så vidt som til at antyde, at blæksprutten måske overhovedet ikke var den Blæksprutte, man troede den var. Men da rådet først havde tilladt Karsden at være den der foreslog afvigelsen og risikerede at fremmedgøre blæksprutten ved en sådan intervention, var alle villige til at høre forslaget. Karsden var sært skuffet, da blæksprutten ikke reagerede, ikke dræbte dem på stedet, som den havde gjort med stakkels Norx tilbage i '27. Da det stod klart at Karsden havde overlevet forstyrrelsen meldte Gipfel sig straks støttende på banen og påpegede, at teknisk set ville det 1) i henhold til dekretet være lovligt at monitorere Jorden fra den øvre atmosfære i løbet af passagens varighed, og 2) utvivlsomt være muligt at komme tæt nok på Jorden til at smide en multimediepakke ned, der beskrev de forskellige interventioner og gennembrud Blæksprutten havde opnået, og som muligvis ville gøre gavn dernede, hvad end der nu foregik for tiden. Det sidste forslag blev kun afvist med en stemmes margin. Og Karsden blev, efter at have foreslået den oprindelige afvigelse, ikke gjort fortræd af blæksprutten. Det var tydeligt for enhver.

Der var en følelse af løssluppenhed ombord, som var man på ferie væk fra Jorden. De kunne godt trænge til ferie. Det krævede arbejde i døgn drift af mere end 400 personer fordelt på ti afdelinger med en ellefte, "Næbbet", til uregelmæssigheder, at holde skibet Blæksprutten og dets levesteder i gang – og at lade blæksprutten selv bevæge sig frit rundt. Karsden var en del af psykologiafdelingen, der

sammen med idrætsafdelingen sørgede for, at Blækspruttekirken (BK) så vidt muligt var sund for krop og sind, mens dens vanvittige projekter stod på. Forurening og sod havde medført udbredt demens blandt jordboere. Fornuft kunne opnås i blækspruttens tjeneste. I modsætning til en gud var den virkelig og kunne på sin vis kommunikere. Da skibet blev opsendt første gang, bestod kirken næsten udelukkende af forskere og ingeniører. Karsdens manualer kaldte det faktum, at folk havde overgivet deres frie vilje til et dværglignende, telepatisk bløddyr, for "nødvendig ufornuft". Det kunne lige så vel have været en enebærbusk. I oceanet af hyperfornuft var det den mærkelige fortælling, der var vigtig for den machiavelliske Humboldtblæksprutte. Det var det irrationelle, malplacerede budskab, som frem for alt skulle muliggøres og værnes om. For eksempel var der fuld forståelse blandt alle ombord for, at denne Kraken fra tid til anden dræbte det nærmeste menneske; og spiste det.

Hvorfor skulle mennesket absolut befinde sig i toppen af livstræet? Det højere formål forblev en gåde. I mellemtiden var den gode gamle gale rejse fuld af potentiale, af chok og ærefrygt. Blæksprutten var Hobbess på en artsskala, en Ahab på jagt efter uendelige hvaler. Og for Karsden, der var født ombord under fuld tyngdekraft, var det i den nuværende vanskelige situation fint nok at tjene et dyr, hvis sind af natur kunne gå meget mere i dybden end ens eget, i utallige retninger – selvom det ikke ligefrem var en utopisk situation. Karsdens liv var fyldt af mysterier og naturlig ærefrygt. De fleste mennesker havde ingen relation til noget, der kom i nærheden af autentisk natur. Til gengæld for denne suverænitetstotalrådgivelse åbnede naturen stadig op for sine skatte. De spontant forekommende vakuumstråler, som hvert minut masserede den deformede blækspruttens trang til havstrømmenes gamle, dybe tryk (og således medførte at visse tentakler udviklede seksuelle organer) var afhængige af adskillige hydrodynamiske ingeniørkoncepter, der var ukendte på Jorden.

Sandheden var, og den var aldrig blevet afsløret, at Karsden havde risikeret sit ry, og i særdeleshed sin rang, på grund af en hemmelig overbevisning om, at blæksprutten vidste, hvem der respekterede dens sande herredømme, og hvem der bare lod som om. Den ældre generation forstod ikke længere – eller troede ikke på – selve væsnet. De kunne have sværget til hvilket som helst monster. Men for Karsden besad dette væsen hele verdens skønhed. Efter forslaget var Karsden og Gipfel blevet forkastet fra det første kammer. De var blevet ignoreret lige siden, holdt uden for alle drøftelser. Ikke desto mindre var det på grund af deres eget mod, at de lige nu kiggede ud over deres gamle hjem.

Nu hvor der stadig var en time tilbage af turen over Jorden tvivlede Karsden mere på blæksprutten end nogensinde før, mens han pustede i sin lungebeskytter og ikke engang kiggede ned på det tabte paradis. "Hvad er det for nogle blink?" spurgte Gipfel højt med henvisning til de pludselige lysglimt og glitrende blink fra objekter, der bevægede sig nedad, halvt glidende, halvt krybende ind i regnskyllene bag dem. "Feltskjold" sagde Karsden, det var navnet på en af de BK-innovationer, hvis succes havde overbevist mange førsteklasses ingeniører om at komme ombord. Det elektromagnetiske superfelt var i stand til at få de store mængder affald, der truede selve skroget, til at fordampe fuldstændig. "Åbenbart mere rumskrald end nogensinde før. Det må være ret vildt oppe i det første kammer". Gipfel greb chancen for at tale om, hvad der var sket derinde. "Karsden? Du må ikke opfatte det her forkert. Men hvordan kom du på at foreslå, at vi skulle tage et dyk ned i det gamle jordkredsløb? Hvad gav dig den ide?"

"Ideen kom til mig i en drøm" sagde Karsden. Gipfel forstod. "Du var ikke bange?"

"Lige så vel som jeg nyder visheden om, at blæksprutten er virkelig, til stede, har jeg altid været sikker på, at den også, særligt overfor mig, er venligsindet.

"Det er besynderligt" sagde Gipfel "den vished mærker jeg også. Men først for nylig". Og det var sandt. Noget havde ændret sig i Gipfel. På præcis dette tidspunkt fik de deres indkaldelser. Tcharenka kom bærende med en direkte ordre fra algoritmen.

Klokken 1700. Karsden og Gipfel møder frem.

Karsden og Gipfel kiggede på hinanden, lamslåede. På algoritmens ordrer skulle hvert medlem af besætningen ca. en gang om året, på tidspunkter der var umulige at forudse, møde blæksprutten – alene uden nogen menneskevagter. Ikke alle overlevede. Karsden havde aldrig hørt om et topersoners fremmøde. Men den her originale algoritme, udfærdiget under væsnets strenge opsyn, lavede stadig rigide skemaer. At de mystiske beregninger havde været i stand til at indfange Karsden og Gipfel sammen, lige præcis midt i en passage over Jorden som algoritmen umuligt havde kunnet forudse,

forekom dem at være en ekstraordinær, faktisk perfekt okkult begivenhed – omstændighederne taget i betragtning. Der var ikke nogen entydig vej ind i kammeret. Men det røde lys på gulvet udpegede den nuværende adgang til hver udvalgt besøgende. Karsden og Gipfels rute bragte dem, via lange rør og omveje, ud af hele besætningens synsfelt. Vagter lod dem i stilhed komme ind i det første kammer.

Karsden blev overvældet af den våde fiskelugt i det vægtløse akvarium, hvor fiskene flød rundt i kugler af intelligent vand, så blæksprutten kunne jage dem. De to mennesker fikserede sig selv til kardanled-stativer, hvilket skabte en illusion af stabilitet i mødet med blæksprutten, langt fremme men lavt nede i det hypætrale kammer. Mørkefarvet, som et kontinent der dukker frem fra urhavene, gjorde væsnets sløve, dobbeltfannede krop dem tavse, mens de betragtede havplaneten under sig og ignorerede det uhyggeligt tætpakkede affaldsområde skibet endnu ikke var undsluppet. Ting gik i brand over det hele, som et fyrværkeri der annoncerede skibets passage. En bølge af beundring jog gennem Karsden ved at se skibet så udpræget i forsvar. Hvad var der sket væk fra Jorden? Et enormt affaldsfelt omgav moderplaneten, der var intet funktionelt tilbage af det en forenet klode i sidste ende ikke havde kunnet fuldført i forsøget på at afkøle jorden og samtidig frigøre energi. Blækspruttens kølige indblanding drev skibet fremad gennem stumper og stykker af drømme.

Da feltskjoldene blev aktiveret og det usædvanligt klare lys eksploderede omkring dem, bemærkede Karsden, at blækspruttens djævlørøde skalansigt stadig var vendt mod jorden. Og der, på vej direkte mod dem, snoede sig et objekt, der nærmest med sikkerhed ville være for stort til feltskjoldene. Med langsomme udsving i sit relativt ubevægelige kredsløb, men ikke desto mindre på vej mod Blæksprutten med faretruende hast, kom størstedelen af en ældgammel rumstation – de yderste dele var brækket af, interiøret var synligt, det slyngede sig efter sit eget affald. "Hvis der skulle ske noget med vores skrog" sagde Gipfel "vil blæksprutten straks stivne i sin åbne boble. Den vil blive skyllet ud og ned i Jordens atmosfære".

"Den vil utvivlsomt ramme ned i det sydlige Stillehav i en skrå nok vinkel til at overleve. Imponerende". Måske var det dens intention. Karsden havde aldrig rigtig set andet end et skær af blæksprutten ved sine tidligere besøg. Men nu, op mod selve skroget, i sin skinnede, orange-grønne boble, forekom væsnets at være en eneste, velbevaret gestus, frossen, bleg, buldrende gennem rummet. "Karsden, kan du se det?". Gipfel gestikulerede i retning af blæksprutten. Dens skind havde nu en ren, flødeagtig hvid farve, det gale blå øje betragtede dem. Bag øjet gik der ild i det enorme vrage. Mens Blæksprutten bevægede sig videre, eksploderede fragmenterne igen, som lanterner over det hele. Karsden følte sig som en brud. "Ja".